

Γιργόσης Σεμιτέκολο, Λάδι σε καμβά, 1997-98

Οι ορίζοντες του Γρηγόρη Σεμιτέκολο

Τα φόντα γκριζα, πράσινα θα έλεγα, υπολείμματα της λάβας που πάει ως το καφέ. Μια ατμόσφαιρα αθόρυβου αέρα. Όλες οι εναλλαγές είναι κοντά στη φύση. Εδώ το φως, σκαλί σκαλί, ωθεί τις εναλλαγές και μετακινούνται τα σκηνικά. Το φως είναι ο μεγάλος σκηνοθέτης. Μπορεί (η υπόθεση είναι απαραίτητη) να είναι ένα έδαφος, που αναδύονται σχήματα, σύμβολα (της στιγμής) που αλλάζουν, που μεταμορφώνονται αναλόγως της ματιάς και της διάθεσης του καλλιτέχνη και του παρατηρητή. Ακόμη μπορεί να κλείσεις τα μάτια και να δεις. Γύρω τα παλιά· οι ανασκαφές. Με σκούρα. Το σκούρο εδώ είναι κατ' εξοχήν πολύχρωμο. Τα φανταστικά και τα πραγματικά είναι γαιώδη. Πιάνεις, περιεργάζεσαι τα αντικείμενα και βλέπεις τις προεκτάσεις των ανασκαφών. Όπως μετά τον πόλεμο, ό,τι απέμεινε από την καταστροφή. Ακόμη μυρίζεις τους καπνούς και τη φωτιά να σιγοκαίει. Τόσοι πολιτισμοί να καταλήξουν σε κάρβουνο. Έμεινε μόνο μια μουσική που διαπερνά το τοπίο σαν σιδερένια βέργα. Ανασκαφές καθημερινές. Και αναδύεται ένα τοπίο.

Τώρα ένας κοχλίας που βιδώνεται στο χρόνο, ένα τούνελ που αποκαλύπτει το χθες και το σήμερα. Η σύνθεση έχει πάνω παράθυρα που οδηγούν πάλι σε φυλακή. Όμως η πολιτεία αναδύεται μέσα από τα χρώματα. Άνθρωποι δε φαίνονται, αλλά υπάρχουν βουβοί και μόνοι. Και εδώ μουσική υπάρχει, θα έλεγα, του Γιάννη Χρήστου, εκείνα τα αρχαία μοτίβα και τα πολύ σύγχρονα μαζί. Το υλικό είναι λάδια. Χρώματα: καφέ, μαύρο, κόκκινο, πορτοκαλί του χρωμίου, πράσινα κ.ά. Έτσι έχουμε ανατολές, δύσεις και ώρες ανακατεμένες, με το φως να επιτηρεί τα πάντα. Τα χρώματα με τη μεταφυσική τους και το πινέλο, πάλλονται και παλεύουν αργά αλλά σταθερά —όπως εκκρεμές— στο οριζόγειο του φόντου. Αρχαίες κολώνες, άλλοι πολιτισμοί, κολώνες της ΔΕΗ και τα βουνά να αναδύονται στο βάθος. Τρέχει κάποιος τις χιλιετίες και προσπαθεί να φέρει το μήνυμα της ήττας. Μια βίδα ανοίγοντας πέρασμα με βοηθάει να έρθω κοντά σου. Στην άκρη του τούνελ το φως, μαζί με τα φιλιό σου και το έντονο πορτοκαλί με κάνουν να γλιστρώ στον αέρα. Μια πόλη χαμένη επανέρχεται στο διάστημα. Θα σε βρω εκεί. Η λύπη στο κάτω κάτω της γραφής πλησιάζει τη χαρά. Εξάλλου κάποτε θα πετάξουμε μέσα σε έκρηξη χρωμάτων και οριζόντων.

Γιάννης Κοντός

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Γρηγόρης Σεμιτέκολο γεννήθηκε στην Αθήνα το 1935. Μαθήτευσε κοντά στον Γιάννη Μόραλη και τον Πάνο Σαραφιανό. Το 1962 πηγαίνει στο Μόναχο, όπου παρουσίασε τη δουλειά του για πρώτη φορά στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου το 1962.

Ιδρυτικό μέλος του Κέντρου Εικαστικών Τεχνών, συμμετείχε ενεργά στην πραγματοποίηση των εκδηλώσεών του.

Έχει παρουσιάσει τη δουλειά του σε πολλές ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έργα του βρίσκονται σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές όπως: στην Εθνική Πινακοθήκη, την Πινακοθήκη του Δήμου Αθηναίων, στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ρεθύμνου «Λευτέρης Κανακάκης», στο Μουσείο Βορρέ και στις Συλλογές Αντωνίου, Καγκελάρη, Βενετσάνου, Γουλιανδρή-Χορν, Δ. Ιωαννίδη και αλλού. Η γνωριμία του και η φιλία του με τον Γιάννη Χρήστου είχε σαν αποτέλεσμα να αρχίσει να συμμετέχει σε έργα σύγχρονης μουσικής με δράση: του Βασιλειάδη, του Βλαχόπουλου και του ίδιου του Χρήστου: τον «Επίκυκλο», που παρουσιάστηκε στο Hilton το 1968 στα πλαίσια της «Εβδομάδας Σύγχρονης Μουσικής», και την «Αναπαράσταση 3 - ο Πιανίστας», η οποία μετά την πρώτη παγκόσμια εκτέλεση το 1969 στη Μουσική Ακαδημία του Μονάχου παίχτηκε στην Ελλάδα: στην Ελληνοαμερικανική Ένωση, στο Γαλλικό Ινστιτούτο, στο Γκαίτε, στο Ηρώδειο Θέατρο, στο Αρχαίο Ωδείο της Πάτρας, επίσης στην Ακαδημία της Βοστώνης, στο Φεστιβάλ της Φιλαδέλφεια, στα πλαίσια των εκδηλώσεων Βρυξέλλες - Πολιτιστική Πρωτεύουσα, στο Λονδίνο, την Ιταλία, την Κύπρο.

Το 1972 παρουσίασε ένα δικό του μουσικό happening με τον Χρήστο Σφέτσα - βιολογιστή, και το 1974 στην έκθεσή του στην Γκαλερί Νέες Μορφές πρωτοεμφανίζει τις κούκλες του και συνθέτει με τη συνεργασία του Στέφανου Βασιλειάδη ένα είδος μουσικής επένδυσης των έργων του.

Το 1981 σκηνογραφεί το μουσικοθεατρικό έργο της Μαρίας Χωραφά «Δεν είναι τίποτα» στη διάρκεια του Μουσικού Αυγούστου του Ηρακλείου. Το 1985 παρουσιάζει στα πλαίσια των εκδηλώσεων «Αθήνα-Πολιτιστική Πρωτεύουσα» το happening «Κοσμικό Ανατομείο», πάνω στο οποίο βασίστηκε η ομώνυμη ταινία του Βασίλη Βαφέα με πρωταγωνιστή τον Γρηγόρη Σεμιτέκολο. Το 1990 το ίδιο έργο παρουσιάστηκε στη Γαλλία, στο 5ο Φεστιβάλ του Montivilliers και το 1992 στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών ταυτόχρονα με την προβολή της ταινίας.

Είναι μέλος του Καλλιτεχνικού Επιμελητηρίου από το 1983.